

ת"ד 6984/08/13 - מדינת ישראל נגד יגאל וגה גרסיה

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

15 יולי 2015

ת"ד 6984-08-13 מדינת ישראל נ' וגה
גרסיה

לפני כבוד השופטת שרית קריספין-אברהם
בעניין: מדינת ישראל

נגד

יגאל וגה גרסיה ע"י ב"כ עו"ד
מלמה

גזר דין

הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בגרם תאונת דרכים וחבלות של ממש, בגין נהיגה בחוסר זהירות, כמפורט בכתב האישום ובהכרעת הדין.

כעולה מעובדות כתב האישום והכרעת הדין, הרי שביום 28.3.13, בשעה 14:30 לערך, נהג הנאשם ברכב בתל אביב, ברחוב דב הזו ובהגיעו לצומת עם רחוב גורדון, פנה ימינה, כאשר בכיוון נסיעתו תמור 302, מבלי שהבחין בהולכת רגל, הגב' אורה כבירי, שחצתה אותה עת את רחוב גורדון, מכיוון שמאל לימין נסיעת הנאשם, שלא במעבר חצייה ופגע בה. כתוצאה מהתאונה, נחבלה בגופה הולכת הרגל חבלות של ממש קשות ביותר - שברים רבים בגפיים ובאגן, שהצריכו מספר ניתוחים לצורך איחויים ותסחיפים שוממיים שגרמו לבעיות ניוורולוגיות קשות, עד כדי קומה, אשפוז בטיפול נמרץ, נזקקה להנשמה ולאחר מכן הועברה לאשפוז במחלקה אחרת בבית החולים, סך הכל תקופת אשפוז של 3 חודשים, נזקקה לתקופת שיקום וכיום, הנה סובלת מנכות בשיעור גבוה, מנקת לעזרה סיעודית ומרוחקת לכסא גלגלים.

ביום 16.3.15, ניתנה הכרעת הדין בתיק ולבקשת ההגנה, נשלח הנאשם לקבלת תסקיר שירות המבחן, בטרם הטיעונים לעונש ובשים לב, כי המאשימה הצהירה בתחילת ההליך, כי היה יורשע הנאשם, עמדתה הנה לעונש שכלול רכיב של מאסר בפועל. על פי החלטת בית המשפט, נשלח הנאשם גם לקבלת חוות דעת הממונה על עבודות השירות. ביום 2.7.15, טענו הצדדים לעונש, כאשר טרם טיעוני ב"כ המאשימה, העיד בנה של הולכת הרגל, מר אורי כבירי, שסיפר על הפגיעה הקשה שנגרמה לאמו, אשר כתוצאה מהתאונה, הפכה מבעלת עסק עצמאי ובעל מוניטין בתחום הגרפולוגיה, למי שמרותקת לכסא גלגלים ומתגוררת במוסד סיעודי. מר כבירי סיפר גם על ההשלכות שהיו לחבלה שנגרמה לאמו על מסלול חייו ועל כך שנאלץ להעתיק מקום מגוריו מארה"ב לישראל, על מנת לטפל באמו.

טיעוני המאשימה

בתמצית, התייחסה ב"כ המאשימה לנסיבות התאונה ותוצאותיה הקשות, לעובדה כי הנאשם נמנע מלקחת אחריות על גרם התאונה וטענה כי מתחם הענישה ההולם ינוע בין 3 חודשי מאסר ועד 12 חודשי מאסר, פסילה לתקופה שבין 40 חודשים ועד 6 שנים ורכיבי ענישה נוספים.

ב"כ המאשימה פרט את עברו התעבורתי של הנאשם, הכולל 26 הרשעות קודמות משנת 1989, התייחסה להעדר עבר פלילי וטענה כי להיות הנאשם אדם נורמטיבי אין לייחס משקל מכריע בגור הדין, על פי הלכת ביה המשפט העליון במקרים דומים וכי יש להתייחס לאמור בתסקיר שירות המבחן, כהמלצה בלבד.

נוכח חומרת החבלות שנגרמו להולכת הרגל, ביקשה ב"כ המאשימה להטיל על הנאשם עונש של מאסר בפועל, פסילה בפועל לתקופה שלא תפתח מחמש שנים, מאסר מותנה, פסילה מותנית ופיצוי לפגיעת.

ב"כ המאשימה תמכה טיעונה בכמה פסקי דין -רע"פ 2564/12, קרני נ' מדינת ישראל, רע"פ 7257/12, סנדרוביץ' נ' מדינת ישראל, ע"פ 2247/10, ימיני נגד מדינת ישראל, ע"פ 4383/07, ארבל נגד מדינת ישראל, ע"פ 6741/09, בן שטריט נגד מדינת ישראל.

טיעוני ההגנה

ב"כ הנאשם טען כי אין מקום להטיל על הנאשם עונש של מאסר בפועל וזאת לאור התסקיר החיובי שניתן בעניינו וכן, בשים לב לכך שהמאשימה בחרה לייחס לנאשם רשלנות במדרג נמוך, עת האשימה אותו בהנהגה בחוסר זהירות ולא בנהיגה בקלות ראש ולעובדה כי הולכת הרגל חצתה את הכביש שלא במעבר חצייה. ב"כ הנאשם ביקש כי בית המשפט יאמץ את המלצת שירות המבחן במגע לעונש. הנאשם החל לטעון את טיעוניו לפרוטוקול, אך בעצת בא כוחו, הפסיק.

דין והכרעה

הנאשם נותן את הדין על גרם תאונת דרכים וחבלות של ממש, בגין נהיגה בחוסר זהירות, כמפורט בכתב האישום ובהרחבה, בהכרעת הדין.

רע"פ 2918/13 דבס נגד מדינת ישראל, נקבע המתווה הראוי לגזירת העונש, על יסוד תיקון 113 לחוק העונשין:

"בית המשפט נדרש לקיים בחינה חלת-שלבית לצורך גזירת העונש: בשלב הראשון עליו לקבוע את מתחם העונש ההולם את נסיבות ביצוע העבירה ואותן בלבד. זהו מתחם נורמטיבי-אובייקטיבי, לשם כך עליו להתחשב בארבעה שיקולים: (1) הערך החברתי שנובע מביצוע העבירה; (2) מידת הפגיעה בערך זה; (3) מדיניות הענישה הנהוגה; ו-4) הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט לחוק (סעיף 140ג) לחוק העונשין). בשלב השני נדרש בית המשפט לבחון אם מתקיימים שיקולים חריגים הנוגעים לנאשם ומצדיקים לסטות מהמתחם שנקבע בשלב הראשון - פוטנציאל שיקום מיוחד או הגנה על הציבור, כמפורט בסעיפים 140ד ו-140ה לחוק (סעיף 140ג) לחוק). ככל שלא מצא בית המשפט להעדיף שיקולי שיקום או הגנה על הציבור, יעבור בית המשפט לשלב השלישי, שבדורו עליו לקבוע את העונש שיושט על הנאשם בתוך המתחם שקבע.... בעוד שהשלב הראשון משקף אמת מידה נורמטיבית-אובייקטיבית, שני השלבים האחרים מביאים בחשבון את מאפייניו הסובייקטיביים-אישיים של הנאשם."

הערך החברתי ומידת הפגיעה

הערך החברתי שנובע, כתוצאה מנהיגות הרשלנית של הנאשם, הנו הערך של שמירה על שלמות גופו ובטחונו של אדם, ערך אותו מצווה כל פרט בחברה לשמר ולקדש.

רע"פ 2996/13 גיאזוב נ' מדינת ישראל, נאמר:

"החובה לשמור על חוקי המצב היא בחינת "ונשמרתם מאד לנפשותיכם" (דברים ד', ט"ו), שמירה לא רק על חייו של אדם עצמו אלא גם על ח"י הזולת".

רע"פ 2564/12 קרני נ' מדינת ישראל, נאמר: "תאונות דרכים גובות קורבנות בגוף ובנפש מדי יום, וחלקה של מערכת המשפט לא ייפקד מן המערכה נ' תאונות הדרכים...לענישה הולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהן נגרמות חבלות ופציעות, ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן".

באשר למידת הפגיעה, לא ייתן חולק, כי החבלות הקשות שנגרמו להולכת הרגל, כתוצאה מהתאונה, הביאו לשינוי מהותי, לצמימות, במסלול חייהם של הולכת הרגל ובנה. רע"פ 37974-07-12 סנדרוביץ' נגד מדינת ישראל, הפנה כבוד השופט רענן בן יוסף, להלכה ולפיה: "הלכה ידועה היא, שחומרת הענישה בעבירות תעבורה גדלה ככל שחומרת הפגיעה בפגוע התאונה ונזקיו גדלים..."

מדיניות הענישה הנהוגה

סעיף 338 (3) לפקודת התעבורה, קובע עונש פסילת מינימום של 3 חודשים, בתאונת דרכים בה נגרמו חבלות של ממש, כאשר לחומרת הרשלנות, טיב החבלות והשלכותיהן על ח"י הנפגעים, תהיה השפעה על תקופת הפסילה, מעבר לתקופת המינימום ולעניין זה, ראה עפ"ת 13694-01-14 שוב נגד מדינת ישראל, עפ"ת 13-01-62536 סבן נגד מדינת ישראל, עפ"ת 14-03-40943 בל נגד מדינת ישראל.

כאמור לעיל, ב"כ המאשימה התייחסה למספר פסקי דין בהם הוטלו עונשי מאסר בפועל ופסילה ממושכת:

רע"פ 2564/12, קרני נ' מדינת ישראל - תאונת דרכים בה לא ציית הנאשם לאור אדום ברמזור וגרם לתאונת דרכים, ב נחבלה הנהגת המעורבת ובהתה הקטינה, חבלות של ממש קשות ביותר, ע ד כדי פגיעה ניוורולוגית קשה בקטינה. בית המשפט העליון העמיד את עונש המאסר על 3 חודשים, שריצו מאחורי סורג וברז ואשר 40 חודשי פסילה בפועל. רע"פ 7257/12, סנדרוביץ' נ' מדינת ישראל - תאונת דרכים בה פגע נאשם בהולכת רגל, על גבי מעבר חצייה וגרם לה לחבלות קשות ביותר, עד כדי הפיכתה לסייעודית ונכה בשיעור של 100% בעלת נכות תפקודית של 175%.

בשי המקרים לעיל, עסקין ברשלנות ברמה גבוהה יותר מאשר במקרה שלפני.

ההגנה בחרה שלא להתייחס לפסיקה כלשהי או למתחם הענישה הנהוג במקרים דומים.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

כמפורט בהכרעת הדין, הנאשם פנה ימינה בצומת, כאשר בכיוון נסיעתו מוצב תמרור עצור, תוך שאינו מבט כלל לכיוון נסיעתו וכל מעייניו נתונים לאופנוע אלמוני שנכנס, לכאורה לצומת, אף שעובדה זו לא הביאה את הנאשם לעצור נסיעתו וליתן לאותו אופנוע לחלוף על פניו ובנוסף, שדה הראיה של הנאשם, מתוך הרכב, היה מוגבל חלקית בשל מכשיר GPS המותקן ברכב ובנסיבות אלה, לא הבחין בהולכת הרגל ופגע בה, לאחר שזו הספיקה לחצות כ-4 מטרים מרחוב הכביש . מאידך, הולכת הרגל בחרה לחצות את הכביש שלא במעבר חצייה ובכך, הייתה לה רשלנות חומרת ברמה נמוכה, לקרות התאונה. במכלול הנסיבות, מצאתי כי רשלנות הנאשם, הייתה ברמה בינונית.

לאור כל המור לעיל, מצאתי כי מתחם הענישה ההולם את העבירה בה הורשע הנאשם והתוצאות הקשות של התאונה, הנו מאסר בפועל, לתקופה שבין חודש ל- 6 חודשים, לריצוי בעבודות שירות או במאסר ממש וכן פסילה לתקופה שבין 24 חודשים ועד 6 שנים , הכל על פי מהות החבלות ואופיין. כמו כן, יש להטיל על הנאשם מאסר מותנה, פסילה מותנית, קנס כספי ולעיתים, פיצוי לפגוע בתאונה.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

הנאשם נוהג משנת 1989, נעבר התעבורתי כולל 26 הרשעות קודמות, האחרונה בשנת 2010, ביניהן עבירות של אי ציות לתמרורים שונים, שימוש בטלפון נייד ועוד, ללא תאונות דרכים קודמות. אין מדובר בעבר תעבורתי מכביד.

תסקיר שירות המבחן מפרט את נסיבות חייו של הנאשם ובאשר לאירוע התאונה, ציינה קצינת המבחן, כי אין מדובר באירוע המאפיין את אופן התנהלותו של הנאשם. עוד ציינה קצינת המבחן, כי הנאשם נטל אחריות מלאה על המקרה והתרשמה כי הוא מכיר בפגיעה אותה גרם להולכת הרגל.

למעצ, אף לא שמץ מאותה "קבלת אחריות" או "הכרה בפגיעה", ניכר היה בהתנהגותו של הנאשם בבית המשפט, נהפוך הוא, הנאשם החל לטעון טיעונים ובא כוחו הורה לו לעצור דבריו וטעמיו עמו. הנאשם לא הודה באחריותו לגרם התאונה ולא הביע חרטה, לא בפני בית המשפט ולא בפני בנה של הולכת הרגל, שנכח באולם.

לנתון זה, תהיה השלכה מסוימת על גור הדין, לחומרא, כעולה מהלכת בית המשפט העליון ולעניין זה, ראה -

רע"פ 9480/12 אברמוביץ' נ' מדינת ישראל, שם נאמר:

"בדין קבוע הערכאות הקודמות, כי, משבחרה המבקשת לממש את זכותה ולנהל משפט הוכחות, הרי, שאין עוד לזקוף לזכותה את הודאתה בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום, וקבלת אחריות על מעשהם".

רע"פ 5094/12 חטיב נגד מדינת ישראל, שם נאמר:

במקרה דנא, אדרבה, אך הגיוני הוא כי גור דין המבוסס על הודיה יקל במידה מה עם הנאשם (כפי שעשה בית המשפט לתעבורה בגור הדין הראשון שניתן), ביחס לגור דין באותו כתב אישום שניתן לאחר שמיעת הוכחות, שאינו זוכה ל"הנחת הודיה" כמקובל".

מתסקיר שירות המבחן, מצטיירת תמונה של אדם נורמטיבי ככלל, אך כפי שטענה, בצדק, ב"כ המאשימה, אין ליתן משקל מכריע לנתון זה, כפי שנקבע בפסקי הדין להלן -

רע"פ 3764/05 בן זוהר נגד מדינת ישראל:

"ואומנם, בעבירות תעבורה אשר יש בהן כדי לסכן ח"י אדם גוברים לא אחת שיקולי ההרתעה על ההתחשבות בנסיבותיו האישיות של העבריין. ראו: ע"פ 674/99 מיכאל טויטו נ' מדינת ישראל, תק-נ"ל 99 (2) 1470; רע"פ 2842/96 כחלון ויקטור נ' מדינת ישראל תק-על 96 (2) 481, 482".

רע"פ 5792/11 תורב'מן נגד מדינת ישראל:

"איננו יודעים אל נכון מה יביא נהנים מנהיגה רשלנית, אך המסר צריך להיות כי גם האדם הנורמטיבי בכל חייו עד הנה עלול להיענש במקרים הרי אסון בחומרה המתאימה". בבסיבות המקרה, אין מנוס, לטעמי, מעונש מאסר, לתקופה קצרה, אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות, לאחר שהנאשם נמצא מתאים לריצוי עונש מאסר בדרך זו, כעולה מחוות דעת הממונה על עבודות השירות.

אישיות של הנאשם, חיובית ככל שתהיה, אין בה כדי לגבור על האינטרס הציבורי, המחייב ענישה מחמירה, שיש בה כדי להרתיע את ציבור הנהגים , מפני נהיגה רשלנית ותוצאותיה האפשריות. בנוגע להמלצת שירות המבחן, עסקין, כפי שנטען, בהמלצה בלבד וכבר נפסק בעניין סנדרוביץ' לעיל:

"אשר לטענת המבקש, לפיה שנו הערכאות הקודמות משלל אימצו את המלצותיו של שירות המבחן בעניינו, הרי שדנה להידחות. המלצותיו של שירות המבחן, כשמן כן - המלצות. בית-המשפט אינו כבול לאמור בהן והוא אינו מחויב לפעול על פיהן. עמדת שירות המבחן, לפיה אחד השיקולים העומדים בפני בית-המשפט בבואו לגזור את דינו של נאשם -לעיתים יאמץ בית-המשפט את המלצת שירות המבחן בלואה, לעיתים יאמץ אותה בחלקה ולעיתים ידחה אותה מכל וכל. כל עניין לנסיבותיו הוא, וכל מקרה ייבחן לגופו, תוך מתן משקל ראוי להמלצות שירות המבחן (ראו, רע"פ 5176/03פ' סוריאנו נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 12.06.2003)."

כאמור לעיל, הנאשם יצר בבית המשפט רושם שונה לחלוטין מזה שציר, כפי הנראה, בשירות המבחן ובנסיבות אלו. עמדה

עם זאת, נסיבותיו האישיות של הנאשם, תלקחנה בחשבון בגור הדין, לגבי משך המאסר והפסילה לאור כל האמור לעיל, אי גוררת על הנאשם את העונשים הבאים: 1. פסילה למשך 40 חודשים, רישיון נהיגה או מסמך חלופי יופקדו לא יאוחר מיום 16.8.15, בשעה 10:00.

הנאשם מוזהר כי אם לא יבצע את עבודות השירות לשביעות רצון ממוניו, ייגזר עליו עונש מאסר ממש כחלופה. הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי מאסרו ביום 4.8.15.

2. פסילה למשך 40 חודשים, רישיון נהיגה או מסמך חלופי יופקדו לא יאוחר מיום 16.8.15, בשעה 10:00.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

**ניתן היום, כ"ח תמוז תשע"ה, 15 יולי 2015,
במעמד הנוכחים.**